

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 888. Quænam persona se voto abligare possint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

voluntatem sui voti obligationem remittit. Laym. l.c. concl. 2. Suaz. l.c. n. 16. Sanch. l.c. n. 45. Bonac. Castrop. LL. cit. Plures casus particulares in quibus vovens impediendo conditionem peccet graviter vel non, vide apud Castrop. l.c. à n. 8. uti & n. 11. an culpabiliter impediens voti conditionem teneatur voto, ac si conditio defacto impleta esset.

Quaest. 887. qualiter votum pœnale obliget?

Resp. votum pœnale, quod quis, vg. intendens fugere fornicationem emittit imponendo sibi pro pœna peregrinationem molestam, si in eam inciderit, validum est, & commissio delicto absolute obligat, quia materia commissæ & conditio, sub qua promittitur, sunt honesta, & majoris boni non impeditiva, ut cum communi Cajet. 2. 2. q. 88. a. 2. Covarr. de pœnis p. 1. §. 3. n. ult. Sanch. l.c. c. 17. n. 3. Castrop. l.c. p. 18. n. 1. sitque hoc votum dupliciter. Primò si solum quis vovet pœnam, nempe peregrinationem, si delictum committat; non autem vovet vitare delictum, & hoc est votum pœnale simplex; quia est solum de pœna, supposito delicto. Secundò si quis vovet & vitare delictum, & simul pœnam, si delictum committat, estque hoc votum duplex, & quidem quatenus est votum vitandi delictum, est votum absolutum; secus, quatenus vovet pœnam, quia ad eam non obligat, nisi supposito delicto. Castrop. l.c. n. 2. non tamen manet obligatus ad pœnam, si, dum committit delictum, invincibiliter ignorat, vel oblitus se eam vovisse, quia pœna, quæ non est propria delicti, neque per se delicto annexa, contrahi nequit, quin saltem cognoscatur lex, per quam lata est, potest autem quis cognoscere, se vovisse fugere delictum, absque eo; quòd cognoscat, se sub pœna hanc fugam promississe, adeoque ab eo quòd cognoscat legem, perquam imposta pœna. Porrò in hoc casu duplicis talis voti sublato per dispensationem vel irritationem voto de non committendo delicto, censerique quoque sublatum votum de incurrenda pœna, utpote accessorium priori tenent Sanch. l.c. c. 22. n. 9. Laym. l. 4. tr. 4. c. 9. Coroll. 2. Castrop. n. 4. ad obtinendam etiam illam dispensationem voti principalis necesse non est facere mentionem dicti voti accessorii, consenti enim; cum non annectatur voti principalis observationi, sed potius illius transgressioni, adeoque licet quòd ad observationem voventem reddat securiorem, materiam voti principalis digniorem, aut Deo gratiorem non reddit, quæ est ratio cur ad obtinendam dispensationem in voto peregrinandi Romam in sacco, hujus circumstantiæ debeat fieri mentio. In eo verò numtoties sit incurrenda pœna, sub qua emissum votum vitandi delictum, quoties illud iteratur, an sufficiat solum prima vice post delictum commissum, illam subivisse, res non videtur carere difficultate. posterius quidem tenent Sanch. l. 4. sum. c. 14. n. 40. Bonac. l.c. di. 4. q. 2. p. 5. §. 1. n. 5. Sa. v. votum n. 26. eò quòd pœnæ non sint multiplicandæ sine manifesta ratione, & obligatio voti in dubio non extendenda illudquæ verum esse existimat Castrop. l.c. n. infine. cum Sanch. l. 4. de voto. c. 22. n. 21. quando pœna gravissima est vg. religionis ingressus, peregrinatio romana, aut exorbitans eleemosyna, quæ iterari non solet, aut etiam non potest; ubi pœnæ sunt moderate, verius esse censet, cui libet transgressionem suam pœnam correspondere, & ad illam transgressorem voluisse se obligare; cum hac ratione efficacius se à delicto præservet, & in bono contineat.

Quaest. 888. quemam persone se voto obligare possint.

1. Resp. primò omnes homines ratione utentes voto se possunt obstringere, nisi specialiter impediatur seu prohibeantur D. Tho. 22. q. 88. a. 8 & 9. cum omnino communi, quia rem honestam & Deo gratam promittere possunt, quam si Deus acceptet, hoc ipso voto obstringuntur, sicut autem Deus potest promissiones etiam de re honestissima non acceptare, ut patet in professione emissa ante annum 16. ætatis, sic idem nomine Dei potest Ecclesia, & sic nolendo acceptare à certis personis emissa, aut non nisi certis conditionibus affecta, easdem ad vovendum simpliciter, aut in his aut illis circumstantiis inhabilitare; cum sicut votorum jam factorum obligationem remittere, ita etiam, ne facta obligationem inducant, impedire possit, quamvis de facto in jure præter emissionem professionis dictis annis nullus reperiat casus, in quo vota de re honesta, non impeditiva melioris boni non acceptet, & sic ad ea emittenda inhabilitet quenquam. ut Suar. l. 3. de voto. 3. & 4. Sed nec inhabilitare potest ad emittenda vota in materia præcepta, cujus executionem nullatenus impedire potest superior, & quorum propterea valor ab ejus consensu est independens. ut cum D. Tho. l.c. a. 8. & 12. ad 2. Suar. l.c. c. 5. à n. 3. & c. l. à n. 3. Less. l.c. à n. 75. Castrop. l.c. q. 19. n. 5. His non obstante, quòd religiosi plenissimè subjecti prælato non habeant velle aut nolle, adeoque sine illius consensu facta ab iis vota omnia videantur irrita, uti idem dicendum de votis impuberum respectu parentum & tutorum: nam subjectio illa religiosorum & impuberum non impedit illorum liberum usum voluntatis circa licita & honesta juri superiorum non præjudicantia, sed solum impedit, ne ita liberè arbitrio utantur, unde licitum non est monacho vovere abstinentiam sine licentia abbatis, quia ob defectum licentiæ alii illius defectus consensu scandalizantur. Ut Castrop. l.c. citatis Suar. l.c. Sanch. l. 4. c. 25. n. 6. Less. l.c. n. 74. Laym. l.c. c. 7. n. 4. Sed neque votum religiosi, impuberis, uxoris, servi de materia illis absolute interdicta est nullum, quia incapaces ad vovendum; Sed quia talis voti materia est incapax obligationis, quòd de voto rei interdicta, quia mala est, certissimum ait Castrop. n. 6. multòque magis id procedit in votis de re honesta solum prohibita quòd ad modum, prohibente vg. prælato, ne subditi sui tali vel tali die jejurent sine sua licentia; quia votum tale factum sub intellecta conditione, si prælatus consenserit, validum est ita Suar. l. 3. de voto c. 6. n. 9. Sanch. l.c. c. 25. n. 8. Less. l.c. Laym. l.c. n. 6. concl. 4. Castrop. l.c. n. 7. Tenetur autem vovens vi talis voti petere licentiam, quia promissum absque tali licentia materia voti non est, unde, ut talis sit, licentia sub promissa continetur & consequenter etiam illius petitio, utpote medium ad eam obtinendam necessarium Castrop. n. 8. quem vide *ibidem* de hoc fusius. An verò petendo licentiam necesse sit manifestare votum, non ita convenit inter AA. Affirmant Valent. 2. 2. d. 6. p. 6. q. 2. Less. l.c. n. 73. AZor. p. 1. l. 12. c. 16. q. 6. & alii citati à Sanch. cit. l. 4. c. 23. n. 28. eò quòd hæc manifestatio regulariter conducatur, ut facilius licentia concedatur, & tibi neganda, prudentius negetur. Negant è contra Suar. l.c. n. 15. Laym. l. 4. tr. 4. c. 7. vers. Sed questio est. Sanch. l.c. c. 25. n. 29. Castrop. n. 9. & alii ex ea ratione, quòd ex vi voti vovens solum fuerit obligatus ad petitionem licentiæ; ad hanc

autem illiusque concessionem necessaria non sit voti manifestatio; cum etiam cessante voto peti & concedi poterat hæc licentia. Adde quod, cum incertum sit, num manifestato voto facilius sit obtinenda licentia, vovens ad hanc licentiam procurandam non obligetur. Ita AA. pro hac sententia citati.

2. Atque jam ex his deducitur, qualiter possint, & aliter non possint religiosi vovere eleemosynam ex iis bonis, quorum usum & administrationem habent, nimirum quod id possint, & valeat votum dum à majore superiore non interdicitur, & factum sub ea conditione, si superiori placuerit, ac proinde obligentur licentiam ab eo petere, nisi jam præscripta consuetudine concessa sit. Sanch. *l.c. n. 13*. Suar. *l.c. 13. c. 7. an. 3*. Castrop. *n. 10*. idem dicendum à potiore si voverint Eleemosynam de bonis conventus, quorum administrationem non habent ut Castrop. *l.c.* cum Sanch. Idem est devoto uxoris, filii familias, servi, quod votum dandi Eleemosynam facere possint, & quidem de bonis propriis, ut, etiam contradicente marito, patre, domino, non cesset obligatio. De bonis verò mariti, patris, domini, vel quorum administrationem habent, non valeat seu obliget votum, nisi sub ea conditione factum; si illi permiserint hæc bona alienari. Item de voto Episcopi ingrediendi Religionem, qui cum renunciare nequeat Episcopatu sine consensu pontificis, tale votum emittere non potest, nisi sub conditione licentiæ hujus obtinendæ. Idem de voto peregrinationis illorum ita longæ, ut residentiam, ad quam jure divino tenentur Episcopi, impediatur, quod illud validè hodie dum emittere nequeant, nisi sub conditione obtinendæ à papa licentiæ seu dispensationis super illa residentia; cum hac seclusa sit quid illicitum, tenent Suar. *l.c. l. 3. c. 4. an. 4*. Sanch. *cu. c. 25. n. 39*. Barbosin *c. 11. h. t. n. 3*. tamen olim, quando omnibus generaliter concedebatur aditus in terram sanctam, licitum erat prælati emittere votum eundi in subsidium Hierosolymitanum, illudque exequi inconsulto Romano pontifice, ut Barb. *l. c.* citatis pluribus aliis. Verum hodie dum tale votum regulariter esse invalidum, utpote de re impeditiva majoris boni, quale bonum absolutè majus est Episcopum residere in sua Ecclesia ad pascendas suas oves, quàm longis peregrinationibus indulgere, docent Sylv. *v. votum 2. q. 2*. Azor. *l. c. c. 16. q. 2*. Sayr. *in clavo. reg. L. 6 c. 5. n. 24*. & alii citati à Sanch. *n. 38*, quos sequitur Castrop. *l. c. n. 12*. Secus tamen esse de voto peregrinationis, quod exequi possunt tempore, quo abesse possunt à suis Ecclesiis, consentiunt omnes. Similiter Parochi aliiq; habentes beneficium requirens residentiam, votum longinquæ peregrinationis emittere nequeunt, nisi sub conditione obtinendæ ab Episcopo licentiæ, esto minùs strictè obligentur ad residentiam quàm Episcopi, Castrop. *l. c. n. 13. in fine*. Votum verò ingrediendi religionem absolutè emittere possunt non tantùm absque subintellecta conditione obtinendæ ad hoc licentiæ ab Episcopo, sed etiam sine conditione eam petendi, cum nullus in jure exstet textus obligans ad eam petendam, quin & clarus in contrarium sit textus. *c. dno 29. q. 2*. ubi liberè & nulla facta mentione licentiæ petendæ, conceditur quibuslibet clericis facultas transeundi ad religionem. ita probabilis docent Sanch. *l. c. n. 48*. Castrop. *l. c.* cum Host. Abb. Carden. & aliis citatis à Sanch. contra Anzor. *l. c. n. 3*. Sayr. *l. c. n. 25*. Grassis. *p. 2. decis. L. 2. c. 11. n. 24*, quatenus volunt votum hoc ab iis e-

mitti non posse nisi sub conditione petendi dictam licentiam.

Quæst. 889. num obligatio voti solum voventem astringat, & per alium impleri nequeat.

1. *R. sp.* Obligatio voti tam realis quam personalis astringere potest solum voventem, Sylv. *v. votum. 2. q. 3*. Sotus *de just. q. 2. a. 1. ad 5*. Suar. *L. 4. de voto c. 9. an. 2*. Sanch. *L. 4. de voto c. 15. n. 14*. Castrop. *tr. 15 d. 1. p. 14. n. 1*. cum communi & certa, ut ait, ex ea ratione, quod nullus præter illum intentionem se obligandi habere possit, nullasque actum alienum utpote suæ voluntati absolutè non subiectum promittere potest. quod quoque procedit in voto reali, ac proinde qui rem aliquam vovit suæ obligationi non satisfacit, dum ad rem à se promissam præstandam inducit alium, nisi ille eam ex bonis propriis voventis, aut ejus nomine, vel animo eum ab obligatione liberandi præstet, & vovens id ratum habeat, ratihabitione retrotractâ & mandato æqui paratâ. Laym. *tr. 4. c. 3. n. 8*. Sanch. *n. 7*. Wiestn. *h. t. n. 36*. Dum autem communitas aliqua voto v.g. jejnandi ab Episcopo acceptato se obstrinxit, successores voventium, qui illi voto non consenserunt, non obligantur in vi voti illius, sed in vi legis, non quidem à communitate, ut pote quæ in materia spiritali legem ferre nequit, sed ab Episcopo media illa acceptatione ne promulgatæ ut Suar. *l. c. n. 10. & 11*. Castrop. *l. c. n. 3*. Unde iam etiam deducitur primo, filios non astringi voto à parentibus, nomine eorum facto ut dum vovent v.g. Filios peregrinatos, ingressuros religionem &c. Arg. *c. licet de voto* non enim censentur facta propria Filiorum promittere, sed ad summum se curatos, ut Filii exequantur; quæ diligentia parentum etiam esse potest materia voti, neque Filii ad hanc executionem obligantur; nisi fortè ipsi consenserint, tunc enim obligabuntur non ex voto parentum, sed ex proprio; cum ille consensus & paterni voti approbatio sit tacitè voti emissio, qui tamen consensus non præsumitur ex sola taciturnitate & dissensu negativo Filii dum patet eo præsentè tale votum emitit deducitur. Secundo eum, qui votum suum ex quacunque causa etiam culpâ propriâ implere nequit, sive id personale sit, sive reale, non teneri alium substituere aut rogare, ut illud impleat, quia hanc obligationem per votum non suscepit, neque executio illius per alium est proprii voti satisfactio. Sic impotens redditus ad peregrinandum non tenetur per alium à se ad hoc rogatum vel conductum peregrinationem peragere, imò nec potest, quia ejus materia est actio & functio persona voventis propria. Item impotens redditus ad donandum calicem promissum, non tenetur ad petendum eleemosynam, unde is conficiatur, cum id dedecet ejus statum, & nunquam ad tam grave quid se intenderit obligare; sed nec ad rogandos amicos, ut calicem nomine suo donent. quamvis dum ita intendit vovens, votum reale implere possit, & debeat per alium. v.g. medio procuratore in eo sensu, ut executio, quæ consistit in exhibitione rei promissæ voventi extrinsecâ, fiat ab alio. Deducitur tertio satis fieri posse voto reali, & si illius fini non satisfiat. Dum v.g. vovit aliquas missas legendas per alium, dato in illum finem stipendio, in quo